

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ἄρκετὰ νέα Ἑλληνικά ἔργα ἐπαίχθησαν τὸν μῆνα τοῦτον. Εἶναι κρίμα ὅτι δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι ὅλα ἤξιζε καὶ νὰ παιχθοῦν. Εἰς τὴν θεατρικὴν μᾶς φιλολογοῖαν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ «κάθε πέρυσι καὶ καλλίτερα». Θὰ ὀνομάσωμεν ἀπὸ τὰ παιχθέντα ἔργα ἕν μόνον, τὴν «Ψεύτικὴν Ἀγάπην», μονόπρακτον δραματίον τοῦ κ. Σπ. Νικολοπούλου, ἀρχισυντάκτου τῶν «Καιρῶν» καὶ αὐτό, διότι ἂν τὰ ἄλλα ἀπέτυχαν δι' ἑλλειψιν εὐθυμίας ἢ δραματικότητος, δὲν ἐβλάψαν ἄλλον ἀπὸ τὸν συγγραφέα τῶν. Ἄλλ' ἢ «Ψεύτικὴ Ἀγάπη», ἔκαμε, δηλαδὴ ἀπεπειράθη νὰ κάμῃ κακόν, εἰς τὰ ἤθη τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, διότι παρουσίασε μίαν κόρην, τόσοσιν διεφθαρμένην εἰς τὰ καθήκοντά της πρὸς τοὺς γονεῖς της ὥστε, μετὰ τὴν παράστασιν οἱ θεαταὶ νὰ αἰσθανθοῦν μαζὴ μὲ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀνακούφισιν διότι δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα κορίτσια μεταξὺ ἡμῶν. Ἄλλὰ καλλίτερα ἀναγνώσατε πῶς ἔκρινε τὸ ἔργον «Ὁ κ. Ἰποβόλεως» τῶν «Ἀθηνῶν», ὃ ὁποῖος θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς δικαιοτέρους κριτὰς. Ἴδου τί ἔγραψε διὰ τὴν «Ψεύτικὴν Ἀγάπην». «Συντομώτατον δραματίον, τὸ ὁποῖον θὰ συνεχίσει ἂν δὲν ἐπνίγετο εἰς μίαν χυδαιότητα γλώσσης, ἣτις θὰ συνέτεινεν ἴσως νὰ πιστευθῇ καὶ ἀπὸ τοὺς κρίνοντας, ὅτι ἡ νεᾶνις ἐκείνη εἶχε συμπληρώσει τὰς σπουδὰς της εἰς τὸ πλουταριὸν καὶ ἔμαθε τὴν γλῶσσαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ διαλόγου εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς οἴκους ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἂν εἰσέρχωνται κάποτε διδάσκαλοι οὐδέποτε εἰσέρχεται ἢ γραμματικὴ καὶ ἂν, φεῦ! ἐθεάθη κάποτε καὶ ράσσον εἰσερχόμενον δὲν ἔφθασεν ἢ Κατήχησις ὁμοῦς.

«Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὀμιλοῦν οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀξιόωντες, ὅτι νίπτουν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τουλάχιστον, μὲ τὴν γλῶσσαν τοῦ ὀμίλει, γλῶσσαν μεθύσου περίπου, ἢ δεσποινίδος ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἤθελε τὴν συμπάθειαν τοῦ θεατοῦ καὶ τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τὴν φιλοσοφίαν της καὶ τὰς γνώμας της; Ἦτο τόσοσιν δεινὴ ἢ γλωσσικὴ ἀντίθεσις, ὥστε

ἐάν ὑπῆρχεν εἰς ὅστις θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν ἡρωίδα τοῦ ἔργου : « Ἐχεις δίκαιον νὰ παραπονήσῃς κατὰ τοῦ πατρός σου, ὅστις δὲν σ' ἐδίδαξε τοῦλάχιστον τὰ πρῶτα γράμματα ! » θὰ μετεβάλατο τὸ ἔργον εἰς κωμωδίαν αὐτομάτως. Στερεῖται ὁ συγγραφεὺς ἀτυχῶς γλωσσικῆς καλαισθησίας. Δὲν δύναται ν' ἀκούσῃ τόνους διαλόγου καὶ ἐντυπώσεις φωνῆς. Καὶ εἶναι τοῦτο μέγα μειονέκτημα. Τόσον μέγα ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ γράψῃ ἔργον μεγαλεῖτερον τοῦ συντόμου μονοπράκτου. Πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν συγγραφὴν ἔργου νέου πρέπει ν' ἀσκήσῃ τὴν ἀκοὴν του εἰς ἀπήχησιν διαλόγων. Νὰ συνομιλῇ μὲ κυρίους καὶ κυρίας γνωριζούσας ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν. Νὰ παραβάλλῃ τὰς ἐκ τῶν θεατρικῶν διαλόγων ἐντυπώσεις τοῦ κοινοῦ καὶ κρίνων οὕτω νὰ μορφωθῇ. Εἶναι νέος ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἐνέπεσεν εἰς τὴν χυδαιοτέραν ἀντίληψιν τῆς γλωσσικῆς καινοτροπίας καταστρώωνων λέξεις καὶ ἐπιμένων εἰς παρηγήσεις καὶ εἰς τονισμούς, τοὺς ὁποίους βεβαίως οὔτε ὁ ἴδιος λέγει, οὔτε θὰ ἤκουσε ποτὲ ὁμιλῶν μὲ κύκλους ἀξιοῦντας, ὅτι ἔχουσιν ὑπερτέραν τινὰ τοῦ ταπεινοῦ κοινωνικῆς μὸρφωσιν. Ἴδου ἀκριβῶς καὶ μίᾳ ἄλλῃ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔργον του παρέσχεν τόσον οἰκτρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν χαρακτήρων, φαντασθέντος τοῦ ἀκροατηρίου, ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὸ μᾶλλον διεφθαρμένον πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς θῆλυ, ἐνῶ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἐπεζήτηε ὁ συγγραφεὺς καὶ τὸ ἀντίθετον ἐπεζήτηε τὸ ἔργον».

Ἡ μεγαλητέρα ἐκδούλευσις τὴν ὁποίαν θὰ εἶχε νὰ προσφέρῃ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον ὁ κ. Νικολόπουλος θὰ ἦτο νὰ ὑπερθεματίσῃ εἰς τὴν σύστασιν τοῦ κ. « Ὑποβολέως » καὶ νὰ μὴ γράψῃ ἄλλο ἔργον, ὅχι μόνον μεγαλεῖτερον τοῦ μονοπράκτου, ἀλλ' οὔτε μονόπρακτον κἂν.